

מושחתים ומטומאים

לרגע קט היה נדמה לחבריה הכנסת כאילו חלו חילופי גברי בממשלה. חייב מאיר יערי נכנס לאולם המליאה, ניגש ישר ל... שולחן הממשלה, והתיישב במקומו של חבר מפלגתו, שרהבריאות ישראל ברזילי. אבל באותו רגע אץ אליו חבר אחר של מפלגתו, חייב שלמה רוזן, הקים אותו מן הכיסא והוביל אותו שורה אחת אחורה. מס' תבר שיצרי, אשר ראיתו לקוייה, חשב כי הוא נמצא במקומו. עסקן מפימי אחר, שרהשיכון מרדכי בנטוב, ישב במנוון הכנסת, כשמישהו העיר בשולחן הסמוך כי טוב: דומה לחדראיכל באונייה, העיר בני טוב: יש הבל, באונייה יודעים לאן היא נוסעת. איפה נגמר חושיהגומור של שרהמיסחיההתעשייה, חייב צדוק? על כך הוא הכריז השבוע בעצמו. הוא ישב רי אכל ארוחת-ערב בחברת ידידים, החליף עי-מם בדיחות על נושאים שונים. עד שמישהו הזכיר את המיתון. מפה נגמר ההמור שלי: הכריזו השר. במיסעדתפאר תל-אביבית פגש השבוע צפין צעיר בשני אי-שים שניראו לו מוכרים. אחד היה חייב ררות יעקוב מרידור, והשני היה חייב רפיי משה ריין. זה היה בדיוק ביום סיני, והקצין הציע לשניים לשתות לזכר המאורע. שני החייבים קמו ממושבם, נעמ' דו זקופים כחילום, השיקו כוסיות עם ה-צפין, ובלעו בחיפה את המשקה המריד-לזכר. על המצב בהרות יעיד הסיפור הבא: בישיבת ועדתהכספים של הכנסת מצא חייב גחיל שמואל המור את חייב גחיל

שלמה פרלשטיין יושב על כיסאו. שאל תמיר בפליאה: מה קרה שאתה יושב על כסא? ענה פרלשטיין: נתבקשתי להפריד בינך לבין מישוה. התברר שהמישהו הזה היה לא פחות ולא יותר מחברו של תמיר למפלגה, חייב יוחנן באדר. תמיר דרש מפרלשטיין לפנות את הכיסא, ואז אמר באדר, בפנותו לתמיר: אני נתתי הוראה שאתה לא תשב פה. ענה תמיר: אם לא נוח לך, תקום ותלך אהה. אני אשב במקר מיה. היתה דרושה התערבות חייבים אחרים, שנכחו בתקרית, כדי להרגיע את הרוחות. פעם, כשחזר חייב מפאי אריה (לובה) אליאב מחויל, קרא בהיותו במטוס, כי דויד בןגוריון הגדיר את הנהגת המדי-נה כמושחת ומטוממת. למחרת, כשפגש בחייב רפיי עמוס דגני, שאל אותו ל-דעתו. דגני הביע הודות עם דברי מנהיגו. השבוע, כשבא דגני בדרך את אליאב, לרגל התמנותו לתפקיד סגן-שרהמסחריההתעשייה, אמר לו בעלהשימחה: אתה לוחץ את ידו של סגן שר מושחת ומטוממס, היפנה את גבו והסתלק. חוש מסחרי מעולה גילה בויבה שגריי, שהסריט לפני חודשים סרט על הסופר שיי עגנון, עוד השבוע זכה בפרס נובל לספרות. הוא סס השבוע לאירופה לפאריס, לונדון ופרנקפורט, וי-ימשיך משם לארצותהברית, במטרה למכור את סרטו. עוד בטרם יצא, כבר הצליח למ-כור את יצירתו לעשר מדינות. כשנודע על הפרס, עוד היה שגריי באמצע עבודת ה-עריכה, אותה התקשה לסיים מפאת מחסור בכספים. עכשיו הוא מקוה לחסל את חו-בותיו. עוד סיפור הקשור בחתן הפרס: חנוך גיבתון, מנהל קול-ישראל, אץ ב-שימחה לביתו של הסופר, כי רצה להיות ראשון המבשרים לו על הזכייה הגדולה. הוא בא לשם, כנורו, עם שרהחינוך והת-רות זלמן (זיאמה) ארן. בדרך אף הכין לעצמו גאום קטן ונעור, כמובן, בשפתו ה-עשירה של השר, אולם שם חיכתה לו אכ-זבה. עגנון הפסיקו מיד בתחילת דבריו, אמר לו: כן, כן, אני כבר יודע, אדון יגאל לוסין מהרדיו צילצל אלי.

זוללים וסובאים

ארטרטו, וזה מגיע לישראל. הכוונה ל-לבוש החופה החזיש ביותר, שהוצג החודש לראשונה בארצותהברית (ראה תמונה). שמ' לת הכלולות החדשה, שהדהימה את הצו-פים, ובעיקר את הצופות, תוארה על-ידי יוצריה כ-משמלת החופה שהיתה לובשת חוה, אילו נישאה לאדם בטקס מודרני. ואם כבר בחוה המדובר, הרי שעתה, לאחר הצגת הבכורה של הסרט התניי, ניתן יהיה לראותה על המסך, כפי שנראתה בחיים, לפני הרבה הרבה שנים. במאי התניי, ג'ון יוסטון, חיפש חוה מתאימה, גילה אותה לבסוף בצורת שבדית צעירה בשם אולי בריגריד. הבעייה לא היתה רק למצוא אותה. היתה גם בעיה להלביש אותה. לבי-סוף נכנעה אולי לספרהספרים, התלבשה בלבוש חוה (ראה תמונה). בסודיות כמעט-מוחלטת עומדים לנחות השבוע בנמל התעופה בלוד אסתר ואברהם עופי ריב, הידועים יותר כצמד העופרים. הם לא באים לסידרת הופעות, אלא סתם לביקור משפחתי. אחותו של אברהם ילדה בת. גם לפיזומואי דן אלמגור נולדה בת. לא בארץ, אלא בארצותהברית, לשם חזרה מש-פחת אלמגור לאחר שחתול שחור עבר בין דן לבין מפיקי המחזמר קאזבלאן. כנורו, היה זה אלמגור שחיבר את התמליל למח-זמר. את השינויים שדורשים להכניס המפי-קים יבצע במקומו פיזומואי אחר, איש ה-רדיו עמוס אטינגר. ואם כבר מדב-רים על נסיעות לחויל, כדאי להזכיר את נסיעתו המיסתורית של הכתב הצבאי של ידועות אחרונות, איתן הכר. החודש דו-קא, כשהמצב הבטחוני התערער, טס הבר לאירופה מבלי להסביר לחבריו את מטרת המסע. רק מאוחר יותר הסתבר, כי נסע ל-לונדון, לבקר את נילי. ומי זאת נילי? ל-שעבר המזכירה של דובר צה"ל, אותה הכיר הבר במיסגרת עבודתו. ידידיו של הכתב החלחשו השבוע, כי עוד נשמע על הטילול הזה. עוד יצא מזה משהו. הפסל האנג-לי הנרי מור הגיע השבוע לישראל, אך קודם לכן, באחוזתו הכפרית, הסכים להיע-נות לבקשת פסל ישראל בשם אלרי אילר, ולארחו לשיחה קלה. השיחה הקלה נמשכה ונמשכה, לשימחתו של אילר, ובמקום תצ-ר השעה שביקש תחילה, זכה לבור במחיצת הפסל שעתים תמימות. שאל מור, בין ה-שאי: מי זה גמזו? בהתכונו, כמובן, ל-דיר חיים גמזו, מבקר האמנות הנודע

כזה בלבוש חוה בטקס מודרני

חוה בןהתניי" בלבוש עתיק

ומנהל מוזיאון תל-אביב. אחרי-כך שאל מור אם אפשר לסמוך על גמזו, או שצריך לפקח עליו. כידוע, אחראי גמזו על תערוכת מור בישראל. מור הגיע לישראל, ויהודה ניימן עזב אותה. אבל זה לא כל-כך פשוט לעזוב. לפני שבוע ערך הצייר הזה מסיבת פרידה לכל חבריו, ערב נסיעתו ב-חזרה לפאריס, שם הוא מתגורר בקביעות. כולם באו, זללו וסבאו, וגילו לתדהמתם, כעבור שבוע, כי ניימן עדיין בארץ. השבוע ערך עוד מסיבת פרידה, ושוב אכלו ושתו ורקדו כל המוזמנים, עד שניימן יצא קצת החוצה, לנשום אוויר, ונפל בטעות לכור-ספיגה. אחרי מאמצים יצא משם בשלום, וי-הבטיח שבאמת-באמת הוא יטוס עוד השבוע לפאריס. צייר ישראלי אחר, מנחם גפן, שהתפרסם לפני שנה בזכות הרומן שלו עם אילנה רובינא, מציג עתה בתערוכה ב-יוציה, במיסגרת הפסטיבל הנודע, ונוכה שם לביקורות נלהבות. ביקורות לא-פחות נלהבות קצרה השבוע הציירת הרא-שונה של עיריהעולים דימונה, שהציגה את יצירותיה בתערוכתהיחיד הראשונה שלה, ב-גלריה כץ בתל-אביב. הציירת, אילנה ויסר, היא דווקא צברית מתל-אביב, אבל בעלה הוא סגן המנהל של כיתן דימונה, לכן היא מתגוררת בדימונה. כדי שלא יתעוררו ספ-רות, אומרת אילנה: אניני מצירת על בדים מתוצרת כיתן. אני קונה את הבדים כמו כולם, במיטב כספיי, ועל מה מצירים ב-דימונה? די להציג ברשימת התמונות, כדי לדעת איזה השראה מעניקה עיריהעולים ל-אמניה. יש ציור הנקרא אוטומציה, יש כפר ערבי, יש קלושר, ויש בדיסקוסק. אין בכלל יגרי הוא ישראלי המסתובב בעולם ומסריט אותו. הוא הגיע פעם מפילו לטיבט, והס-ריט אותה. עכשיו הוא משתתף בפסטיבל הסרטים של סאן-פראנציסקו. מציג שם את טיבט וזוכה להצלחה, כישראלי הכי טוב מבין כל הישראלים שצילמו את טיבט. לכל אלה הטוענים כי לאנשי קול-ישראל אין דם, ובכן, עורר התוכניות עזריה רפי פורט וכתב הרדיו ערן שורר תרמו דם לטובת אמו של עורך התוכניות טוביה סער. גם הקריין משה פרימור תרם דם, לטובת בתה של מנחת התוכניות עופרה פמואל. לכולם שלום.

פסקי השבוע

הכזבלן גבריאל אדון: אניני מבין את מר דויד בןגוריון - חשבתני תמיד שיש לשנות את שיטת הבחירות כדי לחסל את המפלגות הקטנות, אז מדוע הוא ייסד מפלגה קטנה כדי לשנות את שיטת הבחירות? המשורר נתן יונתן: דויד יכול להוכיח שהצבא יגדל עבניות או יגן על הארץ יותר טוב מהקייבוק, אז בגלל זה אני לא אחיה בקייבוק? הרב מורדכי קוקים, בביטאון צעירי אגודת-ישראל: צריך המתנן והמש-פיע להיות חכם גדול ואמן פדגוג כדי לה-כיר בחולשות התנין והמושפע, וכך יוכל לחזור ללב ולכובשו, לעקוף את המוח ול-רוכשו למען המטרה - ואהבת את ה' אלו קיך בכל לבבך.

הוא רצה להוכיח שאשתו בוגדת בו לכן שכר בלש עם מכשיר האזנה

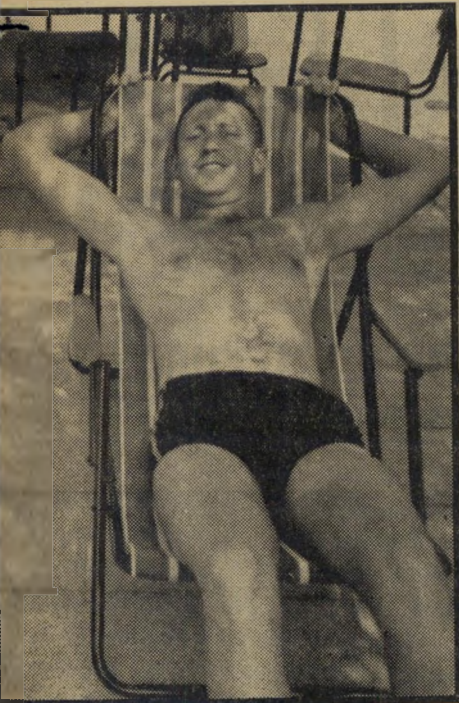
יה קר נורא כשאסתר זלינגר הח-ליטה לעלות לעליה ולהוריד את בגדי החורף. כאשר הסיטה את המזודות, הבחינה בחוטים הנמתחים מאחוריה אל מיתקן מור. אסתר הייתה בטוחה שבמקום הוטמנה פצצה, הועיקה מייד את המשטרה. כש-השוטרים הגיעו צילצל הטלפון. הקול בארבעת הודיע: עוד מעט, ויהיה הסוף שלך!

זה לא היה הסוף שלה. וזו גם לא הייתה פצצה. זה היה מכשיר הקלטה שחובר אל מכשיר הטלפון. אך הוא נועד לפוצץ את חיי המשפחה של אסתר - בכך שיקליט שיחות אמיתיות או מבויימות של מאהביה.

גם מבחינה משפטית הכיל גילוי המכשיר חומרהנפץ. כי בדיוק כמו במשפטו של השופט מלחי, צצה שוב השאלה: האם מותר במדינה דמוקרטית לאדם אחד להקליט בס-תר, ולהאזין בסתר, לשיחותיו של אדם שני?

מכתב מאשתהנשיא

יהי האשה, שפרשת חייה עוררה את כל הבעייה? אסתר זלינגר (30) כבר הופיעה בכותרות העיתונים, לפני כעשר

הבעל

צבי זלינגר, מבלה בבית-הב-ראת, טוען שהוא רצה בחיי משפחה שקטים, ושאשתו היא שהרסה אותם.

שנים, כשאירעה התפוצצות מסוג שונה ל-גמרי: מטוס צבאי עמוס תחמושת נלכד בסערה, נפגע בברק ונפל בשדה, כשהוא עולה בלהבות. אסתר, שהיתה אז חובשת צבאית, הוציאה מתוך האש את הטייס החרוך ואת הנווט, וסוככה עליהם בגופה בעת שהמטוס התפוצץ לרסיסים.

כל הארץ דיברה אז אודותיה. היא הוזמנה לבית הנשיא, זכתה באות הצטיינות.

הפרשה תיוקה בה את ההחלטה שהיא נועדה להיות אחות - היא התקבלה לעבודה בקופת-חולים בצפת, ושם הכירה את צבי - הגיבור השני של פרשת מכשיר ההאזנה.

אסתר התאהבה ממבט ראשון בצבי, נהג אנד מפורט. השניים נישאו. רחל בן-צבי, אשת הנשיא שהעניק לה את אות ההצטיינות, שאלה את אסתר מה היא רוצה כמתנת נישואין. משאלתה של אסתר היתה שבעלה יוחזר לאגד. מכתב שנשלח מבית הנשיא הסדיר את העניין. הבעל החוזר